

[Hans Rasmussen.]

dem, der havde stærkt behov for hjælp, men man ville samtidig ikke afstå fra at sigte på et rent politisk og et taktisk mål.

Nu formede den politiske udvikling sig jo på en ganske anden måde, end man tænkte, idet socialdemokratiet opnåede en stigende tilslutning i befolkningen til sin fremskridtsvenlige politik, ikke mindst fordi man stædigt og konsekvent forfægtede sine synspunkter om at gøre forholdene bedre for de dårligst stillede i samfundet. At det også er lykkedes — og efterhånden med en vis tilslutning fra partierne til højre i denne sal — ligger uden for enhver diskussion.

I forbindelse med en omtale af det foreliggende lovforslag finder jeg det også rimeligt at nævne Steinckes socialreform fra 1933, som var mellemkrigstidens vel endnu ikke overgåede største sociale landvinding. Den gjorde aldersrenten til en borgerret. Den fjernede det uværdige almisseprincip, som hæftede ved højres og det moderate venstres lovgivning fra 1891, og som uvægerlig måtte føles som en menneskelig skamplet.

I 1957 gennemførtes folkepensionen, der bragte os væsentlig længere frem i social retning, samtidig med at den betød forbedringer for dem, der virkelig trængte. Det er ikke for ubeskedent at understrege, at det har været det danske socialdemokrati, der stærkest har ført an i hele denne sociale udvikling.

Det lovforslag, som folkettinget nu skal tage stilling til, er som allerede understreget et nyt og et betydeligt skridt i den rigtige retning, og så er det ligegyldigt, om vi vil vurdere det ud fra et bedre socialt eller ud fra et produktionsmæssigt synspunkt.

Det sociale fremskridt har sit udspring fra industriarbejderne, som gennem deres fagbevægelse gennem tiderne har rejst mange andre sociale problemer, der først er blevet fæstnet som resultater mellem arbejdsmarkedets parter og derefter blevet lovfæstet, så fremskridtene kom til at omfatte hele den danske befolkning.

Spørgsmålet om tillægspensionen blev også drøftet i folkeforsikringskommissionen i 1948, men problemet blev dengang lagt til side som uaktuelt og uløseligt. Derefter var det fagbevægelsen, der på ny førte spørgsmålet frem, og ikke mindst løn-

modtagerne inden for det erhvervsområde, som jeg har et særligt kendskab til, nemlig jern- og metalindustrien, har presset meget stærkt på.

Det er mere end 10 år siden, spørgsmålet om en erhvervsbetonet tillægspension første gang blev rejst på Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds kongres og senere stærkt konkretiseret såvel i 1956 som i 1959. Blandt de opgaver, som smedeforbundets kongres helt præcist blev stillet over for til løsning, og som blev forelagt af forbundets ledelse, var at søge gennemført en overenskomst-mæssig aftale om pension som tillæg til folkepensionen.

Som den højtærede arbejdsminister allerede har omtalt, blev spørgsmålet bragt frem til realitetsbehandling mellem arbejdsmarkedets parter under overenskomstforhandlingerne i 1961, og der blev dengang nedsat et arbejdsudvalg, som i henhold til forligsmandens forskellige mæglingforslag skulle gå positivt i gang med et udvalgsarbejde til forberedelse af en sådan efterlønsordning eller, som man nu kalder det: tillægspension.

Netop på baggrund af denne forhistorie er det efter min opfattelse meget glædeligt og opmuntrende, at de to hovedorganisationer på arbejdsmarkedet ikke blot har været særdeles aktive i det udvalgsarbejde, som er gennemført i henhold til overenskomstlovens § 5, men at det også er opnået enighed i den indstilling, der blev fremsendt til arbejdsministeren. Lovforslaget om arbejdsmarkedets tillægspension er faktisk et nyt eksempel på, at et fornuftigt samspil mellem arbejdsmarkedets organisationer og lovgivningsmagten kan medføre store resultater til gavn for den brede danske befolkning.

I øvrigt bør ingen bestride, at en udbygning af vor pensionslovgivning er yderst tiltrængt. I de seneste år er Danmark desværre kommet agterud i forhold til de lande, som vi ellers gerne på alle måder vil sammenligne os med. Det gælder ikke mindst i forholdet til vore nærmeste naboer, Norge og Sverige.

I henhold til den fællesnordiske socialstatistik, som netop er tilsendt folketingets medlemmer, andrager den maksimale egentlige folkepension for ægtepar pr. 1. oktober 1963 i Danmark 7.212 kr. Man har i Norge en statistik, der går lidt længere tilbage,